

123 Čekání na vlak - Grenhorns

Bejt parťák v kopcích na trati, dám vpředu červenou,
ať touhle tratí nikdy víc už zpátky nejedou.

Já slíbit jsem jí neměl, ten barák jako chrám,
na místo zlata v rukou, díry od nábojů mám.

Tak vrátit se k mý Michalle já každej večír chtěl,
kterej anděl, pán Bůh ví, nad ní tolik nocí bděl.

Ten courák ať se vlíkne jak herka prastará,
nevím, kdo ti teď Michalle se o chrám postará

Až kola za průsmykem se rychle roztočí,
pak noční světla Friska mi padnou do očí.

A pak vezmi kočár Michalle a práskni do koní,
ten vandrák, co se navrací, tě stěží dohoní.

124 Jdem zpátky do lesů - Žalman

Sedím na kolejích, které nikam nevedou,
koukám na kopretinu, jak miluje se s lebedou,
mraky vzaly slunce zase pod svou ochranu, ochranu,
jen ty nejdeš, holka zlatá, kdypak já tě dostanu?

R: Z ráje, my vyhnaní z ráje, kde není už místa, prej něco se chystá, ó
z ráje nablýskaných plesů jdem zpátky do lesů, za nějaký čas.

Vlak nám včera ujel ze stanice do nebe,
málo jsi ses snažil, málo šel jsi do sebe,
šel jsi vlastní cestou, a to se zrovna nenosí,
i pes, kterej chce přízeň, napřed svýho pána poprosí.

R: My z ráje

Už tě vidím z dálky, jak máváš na mě korunou,
a jestli nám to bude stačit, zatleskáme na druhou,
zabalíme všechny, co si dávaj rande za branou,
v ráji není místa, možná v pekle se nás zastanou.

R: My z ráje

125 Ráno bylo stejný - Žalman

Stál na zastávce s vypůjčenou kytarou, v druhý ruce holku, to zavazadlo svý,
a tý holce v sáčku řek: Dobrý jitro, miláčku, podívej se do dále,
uvidíš dvě smutný koleje, na silnici.

Ráno bylo stejný, stejný pivo, stejný blues, ospalí a nudní byli po flámu,
kouřili partyzátku, dým foukali do vánku, dívali se do dále, viděli dvě smutný koleje na
silnici.

R: Ráno bylo stejný, nesváteční, na tvářích počasí proměnlivý.
Rádio hlásilo, na Blatech svítá, každej byl tak trochu sám. Hmm

Holka, zvedej kotvy, nikdo nás už nebere, pojedeme po svejch do podnájmu žít,
koupíme na splátky jízdenku tam a zpátky, až omrzí nás dálky,
budem, jak dvě smutný koleje na silnici.

R: Ráno bylo

126 Kočovní herci

Laciné šminky, přilepený nos, budka s nápovědou,
to pro ty, co zapomněli, jak svou roli mají správně hrát.

R: Kočovní herci tu jsou, máky kvetou, principál je pán.
Kočovní herci tu jsou, s nimi léto přijelo k nám.

A když lidi nejdou, prázdný mají sál, tak zas popojedou,
stejně musí na neděli paní principálka prádlo prát.

R: Kočovní herci tu jsou, máky kvetou,

Všichni jsme herci, jenom někdo víc nebo míň umí hrát,
naše trapné komedie nikdo nechce ale vážně brát.

R: Kočovní herci tu jsou, máky kvetou,

127 Pocestný - Spirituál

Je to chůze po tom světě, kam se noha šine,
[: sotva přejdeš jedny hory, hned se najdou jiné. :]

Je to chůze po tom světě, že by člověk utek,
[: ještě nezažil jsi jeden, máš tu druhý smutek. :]

Což je pánům v krytém voze, sedí pěkně v suše,
[: ale chudý, ten za nimi v dešti, v blátě kluše. :]

Ej, co já dbám na své pouti na psoty a sloty,
[: jen když já mám zdravé nohy, k tomu dobré boty. :]

Však na pány v krytém voze taky někdy trhne,
[: jednou se jim kolo zláme, jindy vůz se zvrhne. :]

A krom toho, až své pouti přejedem a přejdem,
[: v jedné hospodě na nocleh pán-nepán se sejdem. :]

128 Hop Hop - Nedvěd

Vodou prodírám se, celej mokrej chtěl jsem já bílej leknín z vody přinést ti a dát.
Přes kameny skáču vodou, co se dá jako mokrej míček pro tebe a rád

Ref: Skáču hop, hop, hop, lítám hop, hop, hop, proč já blázen jsem ho nekoupil a dal
Dal ti hop, hop, hop, za pusu hop, hop, hop menší radost bych ti asi udělal

Kdyby se tak chlap na sebe podíval, čeho schopen je, když má někoho rád.
Holku jako tebe, co bych za to dal klidně modrý z nebe i kdybych z něj spad.

Ref: Skáču hop, hop, hop

129 Dobrej den - Pacifik

Kdybys žil podruhý, čím bys byl? Kdybys žil potřetí, čím bys byl?
Byl bych dál tím, co jsem a co víc taky jen, když mi dá slunce můj dobrej den.

R: Dobrej den slunce dává a před vočima tráva vyrůstá, vyrůstá
a ty rád třeba pěstí chraň kousek toho štěstí dojista, dojista.

Kdybys žil podruhý, co bys chtěl? Kdybys žil potřetí, kam bys šel?
Proč jen chtít pořád víc to má svůj rub a líc co chceš mít, nestojí vůbec nic.

R: Dobrej den

Kdybys žil podruhý, co chceš mít? Kde chceš stát a jak dál vůbec žít?
Nehledám ideál, pro něj žít bych se bál, proč bych sám sebe jen předstíral?

R: Dobrej den

130 Abilene - Grenhorni

Abilene, Abilene, teď už jen o tobě sním,
ten věčnej sen mě táhne jen k Abilene, tam k Abilene.
Už dávno nejsem mladíkem, a tak se vracím s prosíkem
tím vandráckým taxíkem, jó, k Abilene, jó, k Abilene.

Abilene, Abilene, tam vedou koleje, tam táhne dým,
když se s jarem navracím k Abilene, k Abilene.
Abilene, Abilene, teď už jen o tobě sním,
ten věčnej sen mě táhne jen k Abilene, tam k Abilene.

Abilene, Abilene, pražce všech tratí znaj' můj stín,
ten stín jde krokem pomalým k Abilene, k Abilene.
Abilene, Abilene, teď už jen o tobě sním,
ten věčnej sen mě táhne jen k Abilene, tam k Abilene.

Abilene, Abilene, teď už jen o tobě sním,
(ten věčnej sen mě táhne jen k Abilene, tam k Abilene.)

131 Opuštěnej lokál - Nedvěd

Opuštěnej lokál zakouřenej sál, ale nikde žádněj štamgast, kterej o sklenku by stál,
jen v koutě smutnej pán tam u piána sedí a spí.

Lítačky se nehnu, líně visí vzduch na plakát s tlustou běhnou, se slítlo hejno much
a v koutě smutnej pán si u piána sedí a spí.

R: Jenom utřete prach a nemějte strach a vyleštěte barovej stůl,
ať tu zní jazz nejlíp už dnes a po smutný náladě neštěkne pes.

Zas to bude dýchat, tak jak to má bejt a zas tu bude barman whisky proudem lejt
hlavně vzbudte toho pána, co u piana sedí a spí.

132 Už to nenapravím - Samson.

V devět hodin dvacet pět mě opustilo štěstí,
ten vlak co jsem jím měl jet na koleji dávno nestál.
V devět hodin dvacet pět jako bych dostal pěstí,
já za hodinu na náměstí měl jsem stát, ale v jiným městě.

Tvá zpráva zněla prostě a byla tak krátká,
že stavíš se jen na skok, že nechalas mi vrátka zadní otevřená, zadní otevřená.
Já naposled tě viděl, když ti bylo dvacet, to jsi mi tenkrát řekla,
že už se nechceš vracet, že jsi unavená, ze mně unavená.

R: Ta ta da ta ta da tada ta tadada...

Já čekala jsem hlavu jako střep a zdálo se, že dlouho,
může za to vinný sklep, že člověk často sleví,
já čekala jsem hlavu jako střep a s podvědomou touhou,
já čekala jsem dobu dlouhou víc než dost, kolik přesně nevím

Pak jedenáctá bila a už to bylo pasé, já měla vědět dřív, že vidět chci tě zase.
Láska nerezaví, láska nerezaví.
Ten list, co jsem ti psala byl dozajista hloupý, byl odměřený moc, na vlídný slovo skoupý.
Už to nenapravím, už to nenapravím...

R: Ta ta.....

133 Ptáčata - Nedvěd

Na kolejích stála za uchem květ vlasy trávou zavázaný,
s kytarou na zádech strun už jen pět, hezký voči uplakaný.

Opuštěnejch ptáčat plnej je svět hnízda hledaj, neví co dál,
vyšlápali jsme ránem a v neděli zpět za tejděn jsem u trati stál.
Víš, holky těžší to maj, víš, holky těžší to maj.

Říkal jsem jí, štístko zatoulaný, vždycky smála se a začala hrát,
o potocích v trávě a o znamení, co lidi uměj ze zloby dát.
Víš, holky těžší to maj, víš, holky těžší to maj.

Na kolejích stála za uchem květ, vlasy trávou zavázaný.
S kytarou na zádech strun už jen pět, hezký voči uplakaný

134 Blátivá cesta Pacifik

R: Blátivou, blátivou, blátivou, blátivou cestou dál nechceš jít,
kde jen máš touhu bláznivou, kde jen máš, co chtěl jsi mít, chtěl jsi mít?

A tak se koukáš, jak si kolem hrajou děti, na slunci kotě usíná
a jak si před hospodou vyprávějí kmeti, život prej stále začíná.
Z města tě vyhánějí ocelový stíny, jak dříve šel bys asi rád,
z bejvalejch cest ti zbyly potrhaný džíny, čas běží, je to ale znát.

R: Blátivou, blátivou, blátivou, blátivou

Na poli pokoseným přepočítáš snopy do trávy hlavu položíš,
zdá se ti vo holkách, co vždycky oči klopi, po jiným ani netoužíš.
Měkký jsou stíny, dole zrcadlí se řeka, nad jezem kolébá se prám,
kolem je ticho, že i vlastní hlas tě leká a přesto necítíš se sám.

R: Blátivou, blátivou, blátivou, blátivou

135 Vrbové proutí – Pacifik

Proutí vrbový poklad najít dokáže, řeku zastaví, kouzlo jazyk rozváže,
proutí vrbový touhu na iluze rázem přetaví.

Nikdo nepoví, který oči nezradí, úsměv medový, úsměv, který pohladí,
proutí vrbový, cukne v prstech, ty se rázem zastavíš.

R: Pověry, kouzla báje, pocestný zůstal stát,
tam někde blízko ráje vidíš svoje srdce na obloze plát.

Proutí vrbový přesný opisuje kruh, dech se zastaví, zbude voda, oheň, vzduch,
proutí vrbový, ruce podá slunci lovec z pralesů.

Ptáš se, kdo to ví, pára stoupá nad lesem, štěstí odpoví, kousek dál a tady jsem,
pak se objeví pramen čisté vody skrytý do vřesů.

R: Pověry.....

Voda z kamení, všechny střípky poztrácí, zvláštní znamení, dech se zpátky navrací,
chvíle zázraků, skromně lesní cestou do trávy jde spát.

Hledíš do mraků, ptáš se: stojí za to žít? Lovci z pravěku jdou se bohům poklonit,
proutí vrbový pohladí horkou dlaní, nemusíš se bát.

136 Žízeň - Pacifik

Kola vlaku vždycky někdo pěkně promaže, olej stejka do výhybky - ať se namaže,
pusťte páru do kotle - vždyť mašinu to trýzní, když nám pivo nenalejou, asi umřem žízni.

R: Já žízeň mám, já žízeň mám, když nám pivo nenalejou, naleju si sám.

V hospodě si při kytarách, každé zaduje, někdo sází na plátno, jinej se raduje,
tomu co má smůlu řeknem: tak si s náma lízni! Když nám pivo nenalejou asi umřem žízni.

R: Já žízeň.....

Pražce, který připomínaj starou roletu, zbyl tu černej lak na rakve, flaška fernetu,
přes zelenou louku si teď na vrchního hvízdni, když nám pivo nenalejou, asi umřem žízni.

R: Já žízeň.....

137 Prázdný nádraží Ozvěna

R: Jen prázdný nádraží na tebe dýchá samotou a žádnéj vlak, ani nákladní tu nestaví,
na duši stín jak zvalenej kus trávy, na duši stín, na duši stín.

Už je to roků pár, co jel jsi po ní naposled, nebyl jsi sám, kdo přijel se s ní rozloučit,
nebyl jsi sám, komu úsměv z tváře zmizel, nebyl jsi sám, komu vzali, co měl rád.

R: Jen prázdný nádraží

A čas šel dál, ale tady už se zastavil, koleje zarůstaj, trávou a kapradím,
ty se sem vracíš, jak toulavej syn k mámě, ty se sem vracíš, když nevíš kudy kam

R: Jen prázdný nádraží

138 Je to zlé zlé - Vodička

Vím, že je láska dým, proto teď jdu hlásat svým,
Noc, když zavzdychá, tak se hned oheň rozdmýchá.

R: Nápěv písni, co se proslýchají, tady zpívám těm, co teď možná lásku tají,
je to zlé, zlé, zlé, hoří jak troud, hoří jak troud

Dusí mě kouře sloup a vím, že klesám hloub, přesto vzdávám lásce dík jako prosebník.

R: (2x)je to zlé, zlé, zlé, hoří jak troud, hoří jak troud... (do ztracena)

139 Spí Jižní kříž

Spí Jižní kříž, jak říkali jsme hvězdám kdysi v mládí,
To na studený zemi ještě uměli jsme milovat a spát.

Dál, však to víš, světem protloukal ses, jak ten život pádí,
dneska písničky třeba vod červánku, dojmou tě, jak vrátil bys to rád.

R: Zase toulal by ses Foglarovým rájem a stavěl Bobří hráz,
se smečkou vlků čekal na jaro, jak stejská se, až po zádech jde mráz.

Spí Jižní kříž, vidí všechna místa, kde jsi někdy byl,
to když, naplněnej smutkem, jsi plakal, plakal nebo snil.

R: Zase toulal

140 Já přijdu za tebou

Nač bát se dítě tolik lidí, myslíš, že nás hned někdo vidí,
měsíc když skáče po střeše jak ptáče, nám to závidí.

Ulétni, dívko, z města radši, stromů kde stíny cestu značí,
a tráva měkká před chajdou nás čeká, nám snad postačí.

R: Já přijdu za tebou, dívkeno má, nás nikdo neuvidí,
až bude tma, kousíček za chatou místečko mám,
(tam nemůže víc naši lásku nic vzít, dívkeno má).

Děvčátko, když je zima a mráz, počkáme jaro, až přijde zas,
když slunce zajde, noc už jistě najde v lásce někde nás.
Měsíc až kdesi nad horami, toulat se bude pod hvězdami,
počkáš tam chvíli, kde jsme vždycky byli já a ty sami.

R: Já přijdu

141 Jako kotě si příst

Měsíc snílek stoupá nad skalou a zpívá si svou píseň pomalou,
je podobná té, co jsem složil sám, tak poslouchej a nehleď k hodinám.

R: Jako kotě si příst a víčka mít zavřená únavou, málo je míst, kde staré lásky naráz
uplavou,
jedním z nich je náruč tvá, a tudíž máš už znát, že jak kotě si příst a víčka mít zavřená,
chtěl bych rád.

Dnešní noc je stokrát ztřeštěná a doznám, že jsem šťastný, že tě mám,
už vítr vlahý stopy bázně svál, tak můžu říct, co léta jsem si přál.

R: Jako kotě si

Nevyznám se příliš v lichotkách a občas se tak stydím, že bych plách,
za blízký strom se ukrýt, a pak vím, že bych šeptal, ovšem hlasem dunivým:

R: Jako kotě si

142 Jarní tání

Když první tání cestu sněhu zkříží a nad ledem se voda objeví
voňavá zem se sněhem tiše plíží, tak nějak líp si balím, proč, bůhví.

R: Přišel čas slunce, zrození a tratí, na kterejch potkáš kluky ze všech stran.
[: Hubenej Joe, Čára, Ušoun se ti vrátí, oživne kemp, jaro, vítej k nám:].

Kdo ví, jak voní země, když se budí, pocit má vždy, jak zrodil by se sám,
jaro je lék na řeči, co nás nudí, na lidi, co chtěj zkazit život nám.

R: Přišel čas slunce

Zmrznout by měla, kéž by se tak stalo, srdce těch pánů, co je jim vše fuk,
pak bych měl naději, že i příští jaro, bude má země zdravá jako buk.

R: Přišel čas slunce

143 John Hardy

John Hardy, to byl malej chudinka, měl za pasem pár bouchaček,
v západním pohraničí chlapa voddělal, [:chtěl utýct bez voplejtaček:],

John Hardy nad karetním stolem stál a do hry nechtělo se mu,
nahnědlá holka dolar na stůl hodila: [:rozdejte taky Hardymu:]

John Hardy čtyři karty vytáhnul a Číňan sebral jenom dvě,
John vytáh moc, tak Číňan shrábnul bank [:a John mu pomoh do rakve:].

Chtěl chytit John vlak směrem na východ, ve tmě si ale spletl trať,
najednou cítí ruku šerifa [:Já musím želízka ti dát:]

Přivedli Johna pod šibenici a zbejvala jen chvílička,
já zaslech jeho slova poslední: [:Pravdu má jenom bouchačka:]

144 Krásná růže v sadu kvetla

Krásná růže v sadu kvetla, u besídky ve chvoji
[:ta mé milé hlavu spletla, chtěla ji mít v pokoji:],

Vykrad sem se v noci z domu, krásnou růži uloupit,
[:měsíček mi svítil k tomu, když mě chytanou, budu bit:],

Pak jsem s růží k milé spěchal, na okénko zaťukal,
[:pantofle jsem venku nechal, na polštář ji růži dal:],

Ráno do bot rosa padla, posel dobré pohody,
milá pláče - růže zvadla, nedala ji do vody, nedala jí do ach do vody.

145 Kůň bílý

Kůň bílý pádí vlaku vstříc, já nastavuji větru líc,

tvůj kůň se žene blíž a blíž, jen chvíli, už mě uvidíš.
Zas na rtech cítím slaný žár i chuť tvé touhy vzdechů pár,
ta známá vůně zavane, sem skrze vlasy zcuchané.

To loňské léto, moře jas a modré světlo zpod tvých řas,
mé ruce láskou zjemnělé, mě pořád pálí po těle.
Když oheň zhasne, zbývá dým a racek s křídlem zlomeným, oujéjéjéjé,
co loď tvou dlouho provázel a křičel, když jsi odcházel.

Kůň bílý cval svůj otáčí, však stovkám koní nestačí,
to přece kdekdo z města ví, že tenhle vlak tu nestaví.
Tak odpusť mi můj telegram, zas ty teď budeš víc než sám, oujéjéjéjé,
v tvé hlavě vzňal se plamínek a sletoval drát vzpomínek.

Kůň bílý mizí v stopách tvých, jak letní víno letní hřích,
snad váháš nad tím, co já vím, že srdcem tvým jen projíždím.

146 Letí šíp savanou

Zeptej se děvče skály, modravých lesů v dáli, ozvěna tobě řekne, jak rád tě mám.
Tam kde se peřej tříští, najdem své štěstí příští, svým šípem k němu cestu si vyhledám.

Letí šíp savanou a s ním letí srdce mé, kam ten šíp dopadne, tam se sejdeme.
Kroky tvé povede po mých stopách dobrý duch, v místa, kde nás navždy spojí rudý Bůh.

R: Až uvidíš v dáli stoupat, nad kaňonem modrý dým, poznáš místo, kde tě čekám,
se svým srdcem toužícím.

Letí šíp savanou a s ním letí srdce mé, kam ten šíp dopadne, štěstí najdeme.

R: Až uvidíš v dáli stoupat.....

Letí šíp savanou a s ním letí srdce mé, kam ten šíp dopadne, štěstí najdeme.

147 Mississippi

Říkali mu Charlie a jako malej kluk, kalhoty si o plot potrhal,
Říkali mu Charlie a byl to Toma vnuk, na plácku rád košíkovou hrál,
křídou kreslil po ohradách plány dětskejch snů, až mu jednou ze tmy řekli:
konec je tvejch dnů,
někdo střelil zezadu a vrub do pažby vryl, nikdo neplakal a nikdo neprosil.

R: Missi ssippi, Missi ssippi, černý tělo nese říční proud,
Missi ssippi, Missi ssippi, po ní bude jeho duše plout.

Říkali mu Charlie a jako každej kluk, na trubku chtěl ve smokingu hrát,
v kapse nosil kudlu a knoflíkovéj pluk, uměl se i policajtům smát,
odmalička dobře věděl, kam se nesmí jít, který věci jinejm patří a co sám může mít,
že si do něj někdo střelí jak do hejna hus, netušil, a teď mu řeka zpívá blues.

R: Missi ssippi.....

Chlapec jménem Charlie a jemu patří blues, ve kterým mu táta sbohem dal,
chlapec jménem Charlie snad ušel cesty kus, jako slepý na kolejích stál,
nepochopí jeho oči, jak se může stát, jeden že má ležet v blátě, druhej klidně spát,
jeho blues se naposledy řekou rozletí, kdo vyléčí rány, smaže prokletí.

148 Kočka na okně

La-la-la-lá-la-la, la-la-la-lá-la-la, la-la-la-la-lá-la.

Na okně seděla kočka, byl horký letní den, na okně seděla kočka a koukala se ven,
byl horký letní den a kdekdo chodil bos, na okně seděla kočka, venku zpíval kos.

Byl horký letní den a celý svět se smál a mně veselý sen se pod jabloní zdál,
a celý svět se smál, vidím to jako dnes, na okně seděla kočka a venku štěkal pes.

La-la-la-lá-la-la, la-la-la-lá-la-la, la-la-la-la-lá-la.

149 Muži z Ria

R: Když v pastvinách zní širou dálí jipy, jipy, jé, tu ozvěna mi zpívá, jipy, jipy, jé.
Když v údolích se mlhy válí jipy, jipy, jé, ženou chlapci svá stáda domů zpět.

Když sedlo chystá Jimmy, tu zamrazí mě hned, už vidím jezdce v dáli, jak s koněm dal se v let.
Než za útesem zmizí, tu zamává mi hned, Jimmy chlapče, chci s tebou taky jet.

Jack vyrovná se druhým a má mě taky rád, na kytaru večer mi chodí k oknu hrát,
Však těžko říct co Danny, to chtěla bych i znát, sedí, mlčí, snad začne verše psát.

R: Když v

Když hvězdy v noci planou, a člověk je tak sám, tak myšlenky mi tanou, co zítra udělám.
Já nemám žlutou růži a nevím, co jim dám, Jimmy, Jacku, ach kdypak já se vdám.

150 Na Vánoce ráno

Na Vánoce ráno, Štědrej den tehdy byl, já se v cele temný, jak smutek probudil.
Na Vánoce ráno, bejvalo rok, co rok, já chodil do Jacksonu pít brendy svý a grog.

Jó holka ach holka, dobře to víš, proč já byl tenkrát u brendy a teď je u mě mříž.
Na Vánoce ráno, já zas do Jacksonu šel, šerif Brend tam holku mou na svejch kolenou měl.
Na Vánoce ráno, když ztichnul jek a křik, na zemi ležel šerif Brend a kus dál pomocník.

Jó holka ach holka, dobře to víš

151 Ty falešná frajárko

Ty falešná frajárko, ty falešná frajárko,
(cos mi včera večer, cos mi včera večer, cos mi dala za pérko).

Vem si také péřečko, vem si také péřečko,
(když máš nade všecko, když máš nade všecko, když máš radši vínečko).

Nebudeme vodu pít, nebudeme vodu pít,
(ale dobré víno, moja Katarinko, budeme sa dobře mít).

Ty falešná frajárko, ty falešná frajárko

152 Mikulecká dědina

Mikulecká dědina malovaná, malovaná,
(a v ní bývá moja milá), frajářečka starodávná.

Dyž já jedu dědinú s jatelinú, s jatelinú,
(hledím na tu zahrádečku), kde jsem stával s frajářečkú.

U zahrádky lavečka je nizúčká, je nizúčká.
(kalina tam nad ňú voní), s mojú milú, jiný chodí.

Mikulecká dědino, malovaná, malovaná,
když ťa v tichej noci přejdu, pod okénko milej dojdu, jak ťa, milá, zapomenu.

153 Marjánko, Marjánko

Marjánko, Marjánko, Marjánko má, zavaž mi šáteček na uzle dva,
zavaž, zavaž, zavaž, dítě zlatý, aby se nemohl rozvázati.

Já bych ti šáteček zavázala, jen kdyby paňmáma nebránila,
ta naše paňmáma tuze brání, že nemáš peníze, pole žádný.

Paňmámo, paňmámo, že nemám nic, vždyť já jsem bohatej desetkrát víc.
Já mám dvě poctivy, zdravý ruce a vaší Marjánky zlatý srdce.

Paňmámo, paňmámo, uvidíte, že vy se do rána rozmyslíte.
Vždyť každá paňmáma bez vnoučátek je jak ta slepička bez kuřátek.

154 Červené vínečko jak višňa

(Červené vínečko jak višňa, galánečko moja šidíš mňa),
(s druhým včera stála, na mňa nepohlédla,
červené vínečko jak višňa, galánečko moja šidíš mňa),

(Nešidím, synečku nešidím, ani s ním do hájku nechodím),
(z toho enom špás mám, solo si s ním hrát dám,
nešidím, synečku nešidím, ani s ním do hájku nechodím).

(Červené vínečko jak višňa, galánečko moja šidíš mňa),
(pozor daj na sebe, budu šidit tebe, červené vínečko jak višňa,
galánečko moja šidíš mňa).

(Ošidíš, ošidíš, co naplat, s druhým budu aj já chodívát),
(k muzice do hájku, nejsi sám šohajku. Ošidíš, ošidíš, co naplat,
s druhým budu aj já chodívát).

155 Co je to za děvčátko

Co je to za děvčátko s modrýma očima?
(Přivezla k nám včera do mlejna dvě mírky ječmena).

Poprosila mlynáře, aby ji to semlel,
(že mu dá za každou mírčičku sladounkou hubičku).

Hubičku mu dala, smutně zaplakala:
(Škoda, ach přeškoda, mlynáři, že jsem tě poznala).

Mlynáři, ach mlynáři, vy chlapci veselí,
(ptám se vás, zdáli jste nenašli můj věnec zelený).

My jsme ho nenašli, ale jen viděli,
(tvůj věnec překrásně zelený plavé po Dunaji).

156 Pivovarští koně

Pivovarští koně grošovatí, přivezli pívečko, kdo ho platí,
(jen ať platí grošovatí, to, co se vypije, se neztratí).

Pivovarské koně češe kočí, šenkýř je filuta, pivo točí,
(pivo točí a co kočí, ten domů bez piva nevykročí).

U nás bývá radost, stále živo, protože my máme dobré pivo,
(pivo dobré, ženy hezké, nejlepší jsou dary země české).

157 U našich kasáren

U našich kasáren stojí v noci stráž, nečekej, má milá, mě se nedočkáš,
nečekej, jdi už spát, nech si o mě zdát,
(přijď, panenke, časně z rána otevře se hlavní brána, budem mašírovat).

Pojď s námi, holka zlatá, mašírovat, ať taky něco užiješ.
Až budou zlaté hvězdy z nebe padat, tak mně taky jednu přišiješ.
Přišiješ ji hedvábím, já tě za to políbím,
pak bude celá naše rota koukat, jak umí šarže milovat.

U našich kasáren stojí lavička a na ní smutná je, moje holčička.
Smutná je, naříká, marně tam vzlyká,
(protože jsme neslyšeli, jak večerku odtroubili, teď mám kasárníka).

Pojď s námi, holka zlatá, mašírovat, ať taky něco užiješ.
Až budou zlaté hvězdy z nebe padat, tak mně taky jednu přišiješ.
Přišiješ ji bavlnkou, za rok budeš maminkou,
pak bude celá naše rota, rota vozit, kočárek s malou Andulkou

158 Pod tím naším okénečkem

Pod tím naším okénečkem, bývá velký mráz.

A v tej našej studánečke, není vody zas.

Vezmem si já sekérečku, prerubem tu studánečku a v tej našej studánečke, bude vody zas.

Pod tím naším okénečkem, roste z růže květ.

Pověz, že mi, moja milá, co ťa mrzí svět.

(A mňa ten svět nic nemrzí), jen mňa moje srdce bolí, plakala bych hned.

Pod tím naším okénečkem, bílá lilija.

Pověz, že mi, moja milá, kdo k vám chodívá.

(A k nám nikdo nechodívá), lebo sa ňa každý bojí, že som chudobná.

159 Břeclavská kasárna

Břeclavská kasárna malovaná, malujů ju chlapci se šavlama,

(chlapci se šavlama, koně podkovama, břeclavská děvčata se slzama).

Břeclavská kasárna široký dvůr, po něm sa procházá šohajek můj,

(po něm sa procházá, převelice pláče, až sa ta kasárna celá třase).

Počkajte děvčata tři měsíce, bude nás rukovat na tisíce,

(vy budete plakat, my budeme skákat v břeclavské hospodě při muzice).

160 Ta naše Morava je jistě krásná zem

Morava, krásná zem, v níž jsem byl já zrozen, v níž jsem byl vychován, od matky pěstován.

Ta mě k srdci svému tiskla mateřskému, jí buď můj život věnován.

R: Ta naše Morava je jistě krásná zem, posázená vinným keřem,

ta jižní Morava je jistě krásná zem, posázená vinohradem.

Tam, kde Dyje hlučná chvatem k břehům spěje a tam, kde si Slovan libě písňě pěje,

kde děvy krásné jsou, co něžné květiny, tam je můj domov jediný.

R: Ta naše Morava je jistě krásná zem...

Až budeš v cizině, k rodné své dědině, dej se k ní vždycky znát a měj ji stále rád.

Až jednou ve světě kdos krutě zklame tě, přijdi se v Moravěnku vyplakat.

R: Ta naše Morava je jistě krásná zem...

Když slunko zapadá za vršky Pálavy, vzpomínám na mládí, jak prchlo do dáli.

Jedno však přání mám, vždyť Moravu mám rád, v té krásné zemi chtěl bych spát.

161 Domažlická porodnice

(Domažlická porodnice, ta je pěkně stavěná),
(stavěli ji dva, a dva zedníci, ze samého kamena).

(Dvanáct oken do zahrady, dvanáct oken do dvora),
(nikdy jsem si ne, a nemyslela, že tam budu vězněna).

(Tu mě bolí, tu mě píchá, u pupíčku šponuje),
(zavolejte pro, a pro doktora, on vám poví, co to je).

(Narodil se mi synáček, jaké jméno já mu dám),
(dám já mu ho po, a po tátovi, protože ho udělal).

(Nedávej mu po tátovi, dej mu radši Pepíček),
(aby z něho taky nebyl lotr jako tatíček).

162 Teče voda, teče

Teče voda, teče, od potoka k řece, namluvil si mladý Rajneráček, modrooké děvče.
Ach dcero, dceruško má, zanech ty Rajnera, Rajneráci odmašírujou, ty zůstaneš sama.

Ach, máti, matičko, pozdní vaše rada, Rajneráci odmašírovali, já zůstala sama.
Když bylo po roce, přišla dcera k matce, přinesla malého Rajneráčka v strakatý peřince.
Ach, mámo, mamičko, pomozte živiti, bude vám ten malý Rajneráček babičko říkati.

163 Perina má čtyry rožky

(Perina má štyry rožky pod perinu štyry nožky).
(Ej javor, javor, javor zelený milej pod okénkom saděny).

(Rád ťa vidím pri posteli ešče račej na posteli).
(Ej javor, javor, javor, zelený, milej pod okénkom saděny).

(Cukor jedla, kávu pila, aby bola pěkná bílá).
(Ej javor, javor, javor zelený milej pod okénkom saděny).

(Cukor, káva nepřomáhá, brůžko sa jej rozrůstáva).
(Ej javor, javor, javor zelený milej pod okénkom saděny).

164 Směs dechovek

Až budou trumpety překrásně zpívat, tu písničku, jež byla má i tvá,
budeme oba dva v srdcích ukrývat, to co nejvíc u srdce bolívá.

Až budou trumpety překrásně zpívat, tu písničku, kterou tak dobře znám,
do modrých očí tvých chtěl bych se dívat a věděl bych, proč slzy ukrýváš.

Vyhrávala kapela, vyhrávala zvesela, pod kterým okénkem pěkně zazpívá,
dneska budu sólo hrát jenom té, co mám tak rád, ta je upřímná modré oči má,
ta mi řekla častokrát.

Hrajte, já ráda tancuju, možná že zítra už víc tady nebudu a proto hrajte, já chci být veselá,
když na mě láska má zapomněla.

Přes dvě vesnice já chodil za tebou, rok dva měsíce prosil o lásku tvou,
(dnes už tě nechci všechno už je pryč, já zahodil od těch vašich vrátek klíč).

Zelené háje, láska mých let vy jste bejvaly můj celej svět,
(k vám jsem chodíval, vás jsem měl vždycky tak rád,
však pryč jsou ty chvíle, kdy jsem já bejvával mlád).

Kalná je voda ve Vltavě, proč já tě holka nosím v hlavě,
kdyby ta voda ach čistá byla už by mě faleš netrápila
a že ta voda ach čistá není, čeká nás oba rozloučení.

Ach bože láska s tebou je kříž, když srdce pláče ty neslyšíš,
už se mi vdává štěstí mého mládí, ty krásné chvíle nevrátí se nikdy víc
pryč je ten čas, kdy měli jsme se rádi, s tou naší láskou zvadlo růží na tisíc.

Ale ne ale ne ale ne ty už mě ráda nemáš, ale ne ale ne ale ne ty už mě zapomínáš,
ale ne ale ne ale ne nebudem víc už si lhát,
(pro mě a třeba za mě můžeš si na mě vzpomínat).

Když se sejdem při muzice u nás pospolu, přijde starosta, bouchne do stolu,
přisedne si, dá znamení, hudba začne hrát a všechno jde tancovat.
Jen já si nejvíce hledím svojí sklenice,
o půlnoci, když mám míru, pak jdu do kola, zazpívat si zvesela.
Kdyby ty muziky nebyly tak bych měl dneska už tři vily,
u každé růžovou zahradu chodil bych s rukama dozadu,
ale že pěkně vyhrávali, děvčata na mě jen mávaly,
nic jsem si nenechal pro sebe já si to nechci vzít do nebe.

Zůstaň tu s námi, muziko česká, hrála's nám vždycky pěkně, řízni do toho i dneska
zůstaň tu s námi na věčné časy, máme tě rádi, vždyť jen naše jsi.

165 V Zálužanech na potoce

(V Zálužanech na potoce stával mlýn, dnes už je tam jenom halda rozvalin),
(když tam mlejnek stával, vesele klapával, dnes tam roste jenom blín).

(Bejvalo tam, bejvalo tam veselo, že se mlečům ze mlejnice nechtělo),
(hezká panímáma, když tam mlela sama, tam se mouky namlelo).

(Jednou přišel do mlejnice krajánek, aby si tam vyfedroval na džbáněk),
(mlela se pšenička, hladila se líčka, růžová jak červánek).

(U vás bych chtěl, panímámo, věčně žít, u vás bych chtěl hůl a pytel zahodit),
(obilíčko mlíti, dobré pivo pít, přitom stále vesel být).

(Vzala si ho panímáma na zkoušku, zda-li také umí semlít vejražku),
(ve dne spolu mleli, v noci spolu spali, říkala mu drahoušku).

166 Ta naše písnička

Ta naše písnička česká, ta je tak hezká, tak hezká,
tak jako na louce kytička, vyrostla ta naše písnička,
až se ta písnička ztratí, potom už nebudem žít,
jestli nám zahyne, všechno s ní pomine, potom už nebudem žít.

Zpívejte lidičky ty naše písničky, z Moravy, Slovenska, Čech,
tolik je krásy v nich, vždyť jsou ach samý smích, vždyť jsou jó tak upřímné.

Ta naše písnička česká, ta je tak hezká, tak hezká,
tak jako na louce kytička, vyrostla ta naše písnička,
až se ta písnička ztratí, potom už nebudem žít,
jestli nám zahyne, všechno s ní pomine, potom už nebudem žít.

167 U kláštera stojí kámen

(U kláštera stojí kámen, má panenka sedí na něm),
(volá, hoši, pojdte sem, pojdte sem, já už v klášteře nejsem).

(V klášteře mě nic netěší, protože tam nejsou hoši),
(a já ráda tancuju, tancuju, hezké hochy miluju).

Šla panenka k zpovídání, měla pěkné šněrování,
a pan páter se jí ptal, se jí ptal, kdo že ji tak šněroval?

Pane páter, co se ptáte, vždyť vy mě jen zpovídáte,
sama já se šněruju, šněruju a Honzíčka miluju.

Zanech, holka, milkování, dej se raděj na pokání,
sice trestu neujdeš, neujdeš, do pekla se dostaneš.

Já se pekla nic nebojím, jen když já mám, oč já stojím:
když mám svého Honzíčka, Honzíčka, věrného milovníčka.

168 Veselá je dědina

(Veselá je dědina, kde sa milá zrodila), (eště je veselejší, kde je můj nejmilejší).
(Veselá je veselá, jak hodová neděla), (dědina šohajkova, kytička polajkova).
(Za dědinú černý les, žežulenko napověz), (kdy bude také moja, dědina šohajkova).

169 Až já půjdu do nebe

S pánem bohem moje milá, zdráva bud', nikdy už tě nepřivinu na svou hrud',
jeden voják na tom světě, nezmění se nic, zítra zase jiný zlíbá tvoji líc.

R: Až já půjdu do nebe, vzpomenu si na tebe, vzpomenu si, že jsi byla má panenka
roztomilá,
před branou až budu stát, andělé mi budou hrát a já budu, má panenko, na tebe si
vzpomínat.

Vzpomenu si, má panenko nastokrát, žes mě kdysi naučila milovat,
jeden voják na tom světě, nezmění se nic, zítra zase jiný zlíbá tvoji líc.

170 Ej vy páni

Ej, vy páni, vy, vy nevíte, co nového, já vám to povím.
Ve Strážnici verbují, na dva bubny bubnujú, na vojnu berú.

Frajárečko má, jsi-li ke mně upřímná, já sa také dám.
Dám sa mezi vojáky, dostanu nové šaty, a koňa taky.

Až já budu stát v širém poli na patroli, přijď sa podívat.
Přijď sa na mňa podívat, bílým šátkem zakývat a mně sbohem dát.

171 Hovoranský potůček

Hovoranský potůček tiše plyne dolů,
proč má milá maměnko, proč mám tolik bolů, proč mám tolik bolů.

Všeci lidé říkajú, že mám zapomenút,
ale moje srdéčko nechce uposlechnút, nechce uposlechnút

Zapomenut, zapomět řekne se to lehce,
ale moje srdénko uposlechnút nechce, uposlechnút nechce

Hovoranský potůček tiše plyne dolů,
ten byl svědkem mé lásky, ten byl svědkem bolů, ten byl svědkem bolu.

172 Takú som si frajírenku

Takú som si frajírenku zamiloval, jako by jú maléreček vymaloval,
oči černé, bílé líčka jako by ju malovala malérečka.

Ale už je moja milá, všecko darmo, já už mosím mašírovat zítra ráno,
Zítra ráno, skoro ráno, skůr než vynde jasné slúnko nad Komárno.

173 Krásná pasačka

(Krásná pasačka husičky pásala v zeleném háji pod javorem).

(Dej mi hubičku, můj andělíčku, tiše a slavík neuleť).

(Tichá hubička přece slavíčka v zeleném háji probudila).

(Vyletěl výše, zazpíval tiše, krásná pasačka zaplakala).

(Proč ty, slavíčku, ty malý ptáčku proč děláš malé pasačce bol).

(Mějme se rádi, dokud jsme mladí, dokud nás láska k sobě svádí).

174 Tancuj, tancuj, vykrúcaj

Tancuj, tancuj, vykrúcaj, vykrúcaj, len mi piecku nezrúcaj, nezrúcaj,

dobrá piecka na zimu, na zimu, nemá každý perinu, perinu.

Tralala, tralala, tralalala lalala, lalala, tralala, tralala, tralalala lalala, lalala.

Stojí vojak na vartě, na vartě, v roztrhanom kabátě, kabátě,

od večera do rána, do rána, rosa naňho padala, padala.

Tralala, tralala, tralalala lalala, lalala, tralala, tralala, tralalala lalala, lalala.

Měla som já rukávce, rukávce, dala som je cigánce, cigánce,

Cigánečko malúčka, malúčka, pričaruj mi synečka.

Tralala, tralala, tralalala lalala, lalala, tralala, tralala, tralalala lalala, lalala.

Keď já budem čarovať, čarovať, mosíš ty mně něco dát, něco dát,

Čtyry groše nebo pět, nebo pět, bude šohaj jako květ.

Tralala, tralala, tralalala lalala, lalala, tralala, tralala, tralalala lalala, lalala.

175 V tom Kyjově na rohu

V tem Kyjově na rohu, stojí řada šohajů,

(mezi něma švarný šohajíček, zajtra ide k odvodu).

A jestli ho odvedů, dvě srdéčka rozvedů,

(Dvě srdéčka, čtyři modré očka, víckrát už se nesejdů).

Odvedli aj Janíčka, švarného šohajíčka,

(Kdo dnes dojde a kdo pomiluje ty moje bledé líčka).

176 Tou Třeboňskou branou

Tou Třeboňskou branou šel vojáček s pannou, na rameni hvězdičky.
(Fousy měl jak jehly, ani se mu nehly, když jí dával sladké hubičky).

V zeleném háječku sedli na lavičku, voják s pannou na chvíli,
(líbal ji tak nahlas, zatracenej mamlas, až se všichni ptáci vzbudili).

Jeden ptáček nespal, z hnízdečka se díval, co se děje v háječku.
(Zapípal: ach jéje, lidé, to je skvělé, na to musím vzbudit samičku).

Ta samička malá štěbetat se jala, protřela si pírkiem zrak.
(Zapípla: ach jeje, lidé, to je skvělé, zkusíme to spolu taky tak).

Za malou chvíličku v zeleném háječku, bylo slyšet pípání.
(Voják pannu mačká, panna mačká ptáčka, až to v háji celém šveholí).

177 Když jsem já šel tou Putimskou branou

Když jsem já šel tou Putimskou branou, dívaly se dvě panenky za mnou,
a volaly študente, ty malý premiante!

Proč, panenky, proč na mě koukáte, proč vy na mě študente voláte,
ja vás nesmím milovat, já musím študýrovat.

Sedm let jsem v Písku študýroval, ani jednu pannu nemiloval,
jenom jednu měl jsem rád, tu mi přebral kamarád.

Počkej, holka, však ty budeš plakat, až ja budu kázaničko kázat,
kázaničko, kázání o věrném milování.

Počkej holka, ty se budeš soužit, až já budu tu mši svatou sloužit
v tom píseckým kostele, první bude za tebe

178 Strahováček

(Na Strahově pod Petřínem klášter stojí),
(a tam jako v kleci ptáček, pláče malý strahováček , pro dívku svoji).

(Neplač, neplač strahováčku, zanech nářku),
(Dobrá fara všechno spraví, vezmeš si dívku svoji, k sobě za kuchařku).

179 Když jsem šel v Praze po rynku

Když jsem šel v Praze po rynku, potkal jsem černou cikánku.
(Potkal jsem černou, potkal jsem černou, potkal jsem černou cikánku).

Pověz mi, cikánko černá, která panna je poctivá (žádná)
(Která panna je, která panna je, která panna je poctivá).

Která panna je poctivá, ta se mládencům vyhýbá.
(Ta se mládencům, ta se mládencům, ta se mládencům vyhýbá).

A když se vyhnout nemůže, začervená se jak růže.
(Začervená se, začervená se, začervená se jak růže).

180 Na Pangráci

(Na Pangráci, na malém vršíčku stojí pěkné stromořadí),
(měl jsem holku, namluvenou, ale jiný mi za ní chodí).

(Vy mládenci, kteří jste jako já, nemilujte doopravdy),
(pomilujte, pošpásujte, ale lásku jí neslibujte).

(Zdálo se mi ze čtvrtka na pátek, že jsem se svou Andulkou spal),
(Probudím se, obrátím se, ale jak mě ten sen oklamal).

181 Škrhola

V pimprlové komedii stalo se, že usedla vosu králi na nóse,
král se namích a bouch pěstí do stólu, zavolejte na tu vosu škrhólu.

Škrhola si řek že vosu prožéne, sukovicí mohutně se ožéne,
a jak tam ta vosu sedí králi na nóse, bouchne jí a v tu ránu je po vóse.

Zbývá jen, abychom k tomu dodali, v tu ránu je po vose i po králi.

Chtěl bych radit nijak vás, však nenutím, malé věci řešte ruky mávnutím,
nedopadnete pak jako Škrhóla, nebudou vás považovat,
záá císaře pána a jého ródinu.....

182 Za císaře pána

Šel jsem šumným hájem, širou rovinou,
(potkal jsem tam myslivečka, šel se svojí milou, bajó).

Už je moje milá konec lásky tý, já už musím narukovat k infanterii,
infanteria, to je chloubá má, (ta musela bojovat za císaře pána).

Za císaře pána a jeho rodinu, ta musela vybojovat Hercegovinu,
Hercegovina, lautr rovina, (tu musela vybojovat infanteria).

Tamhle pod strání šnelcug uhání a pod strání jsou schovaní mohamedáni,
mohamedáni, to jsou pohani, (kalhoty maj podkasaný, plivaj do dlaní).

A ty turkyně, tlustý jak dýně, (císař pán je neradi vidí ve své rodině).

183 Studentská halenka

(Studentská halenka, ta je tuze tenká.)(Na ní se vyspala, poctivost ztratila nejedna
panenka).

(Nejedna panenka, nejeden mládenec),(který tu panenku, poctivou frajerku, připravil o
věnec).

(Nežel holka, nežel, že jsem s tebou ležel),(já ležel na seně, sama přišlas ke mně, já o tom
nevěděl).

(Dalas přes mě nohu, já za to nemohu),(dalas přes mě obě, už jsme byli v sobě, chvála panu
bohu).

(Kdyby se poctivost, ta mrška, na poli rodila),(nejedna panenka, študentská, frajerka, by
pro ni chodila).

(A že poctivost na poli nerodí),(nejedna panenka poctivá frajárka předčasně porodí).

Studente Vonásku ... se, na lásku

184 Nákladák

Měl v ramenou víc, než se zdá, v očích místa vzdálená,
jak noční stín svůj trajler hnal, na plný plyn, stále dál a dál.
Znal míle dní a týdny mil, stokrát s dálkou zápasil,
stokrát měl smrt blíž než cíl a přesto jel, znovu vítězil.

Měl v rukou cit a pevný stisk, musel mít ten svůj denní risk,
měl, prostě, rád jako nebe pták, svůj řvoucí dům, šedý nákladák.
Uměl se smát i vítr zmást, z očí žár a úsvit krást,
chtěl se hnát a být jen tím, čím chlap je rád, když je pánem svým.

Snad řek mi víc než dnes já vám, když vez mě tmou až bůhví kam
a možná vím, proč létá pták, proč muži řídí nákladák.
Umím se smát i vítr zmást, ze rtů dalek úsvit krást,
věčně žít své týdny mil a v rukou mít lásku svou i cíl a v rukou mít lásku svou i cíl.

185 Nebeští jezdci

Po zasmušilé pustině jel starý honec krav, den temný byl a ševelil větrem ve stéblech trav,
tu honec k nebi pohleděl a v hrůze zůstal stát, když z rozedraných oblaků,
viděl stádo krav se hnát.

R: Jupija hej, jupija hou, to přízraky táhnou tmou.

Ten skot měl nohy z ocele a oči krvavé a na bocích mu plápolaly cejchy řeřavé
a oblohou se neslo jeho kopyt dunění a za ním jeli honáci až k smrti znavení.

R: Jupija hej, jupija hou, to přízraky táhnou tmou.

Ti muži byli sinalí a kalný měli zrak a marně stádo stíhali, jak mračno stíhá mrak
a proudy potu máčely jim tvář i košili a starý honák uslyšel jejich jekot kvílivý.

R: Jupija hej, jupija hou, to přízraky táhnou tmou.

Tu jeden z jezdců zavolal a pravil, pozor dej, svou duši hříchu uvaruj a ďáblu odpírej,
bys, nemusel pak po smrti se věčně věků štvát a nekonečnou oblohou to stádo s námi
hnát.

R: Jupija hej, jupija hou, to přízraky táhnou tmou.

186 Písnička pro kočku

Jestli se slečno, nepletu, my musíme se znát, (věřte mi nebo ne), my musíme se znát.
Jsem vynálezcem korzetu a lásky advokát, (věřte mi nebo ne) a lásky advokát.

A vy jste kočka, která za větví šelestu, (věřte mi nebo ne), za větví šelestu,
mě znenadání včera přeběhla přes cestu, (věřte mi nebo ne), přeběhla přes cestu.

Já jsem jen pouhý snílek a probuzenej spáč a za slavičí trylek bych prodal i svůj pláč.
A mě to zkrátka nedá, hledím vám do očí, jste kočka, která hledá, kdo si ji ochočí.

Jestli se slečno, nepletu, my musíme se znát, (věřte mi nebo ne), my musíme se znát.
Jsem vynálezcem korzetu a lásky advokát, (věřte mi nebo ne) a lásky advokát....

187 Pozdrav naposledy

Loučil se se svými druhy muž, lovit bude za horama, do sněhu, mu zapad jeho nůž,
kule z pušky mezi krama, vítr skučí teskně po pláni, čechrá jeho vlasy na skrání,
před odjezdem s kamarády stál, zpíval, když se vzdaloval.

R: Pozdrav naposledy, než do vlasti vrátím se zpět, té, jež, míval jsem rád,
ten růžový vonný květ.

Dávno vlci moje kosti hlodat budou, krev má, stydne mi v led, pak si vzpomenete,
až chladný bude můj ret.

Hvízdnul, prásknul, bičem zamával, saně po sněhu už sviští, v osadě ho každý varoval,
aby jel až měsíc příští, nedbal rady, po svém dělal jen,
z osady si vyjel za lovem, když odjížděl nocí polární, bylo slyšet volání.

R: Pozdrav naposledy

Rok již plynul, po lovcí ni zvěst, marně pátraly jsme po něm, když tu náhle eskymáka pěst,
svírala list zžehlý ohněm, každému, co přijel, vyprávěl, že tam mrtvý ve sněhu ležel,
když umíral, kamarádům psal, odkazy svých dávných cest:

188 Růže z papíru

Do tvých očí jsem se zbláznil a teď nemám, nemám klid, hlava třeští, asi tě mám rád, stále někdo říká: vzbud' se, věčně trhá nit, studenou sprchu měl bych si dát.

R: Na pouti jsem vystřelil růži z papíru, dala sis ji do vlasů, kde hladívám tě já, v tomhle smutným světě jsi, má naděj na víru, že nebe modrý ještě smysl má.

Přines' jsem ti kytku, no, co koukáš, to se má, tak jsem asi jinej, teď to víš, možná trochu zvláštní v dnešní době, no tak ať, třeba z ní mou lásku vytušíš.

R: Na pouti jsem

189 Sedm dostavníků

Plání se blíží sedm dostavníků, stačí jen mávnout, a jeden zastaví, sveze tě dál za pár dobrých slov a díků, ten kočí, co má modrý oči laskavý.

R: Heja heja hou, dlouhá bude cesta, dlouhá jako píseň, co mě napadá, heja heja hou, sám, když někdy stojím, sám proti slunci, který právě zapadá.

Vím, že se dneska hvězdy nerozsvítí, neklidní ptáci maj hlasy hádavý, vyprahlá tráva už velký deště cítí, ty deště, co i moje stopy zahladí

R: Heja heja

190 Slunovrat – Nedvědi

Stíny nad obzorem pomalu jdou, noc se snáší, paseky osvítil zář z borovejch klád zapálenejch.

R: Sešli se zapomenout a zvednout hlavu, to stačí, jen trochu popadnout dech, než půjdou zas dál.

Ohnutý lžíce a nůž, dům z igelitu, lístek zpátky, boudy na zastávkách, kde potkáváš lid, co potkat jsi chtěl.

R: Sešli se

Stíny nad obzorem pomalu jdou, právě svítá, šlápoty, ohniště, klid, smutnej je kemp opuštěnej.

R: Sešli se

191 Včera neděle byla

Včera neděle byla, včera byl hezký čas, včera neděle byla, za týden bude zas.
Nikdy bych nevěřila, že se to může stát, včera neděle byla, řekl, že mě má rád.

R: Poslal mi úsměv letmý, tolik nesmělý byl, počkal si, až se setmí, a pak mě políbil,
láska celý svět změní, všechno je jinačí, zima studená není, tvrdá mez netlačí.

Včera neděle byla, včera byl hezký čas, včera neděle byla, za týden bude lá lá lalalalalala...
Včera neděle byla, včera byl hezký čas, včera neděle byla, za týden bude zas.

Nikdy bych nevěřila, že se to může stát, včera neděle byla, řekl, že mě má rád

R: Poslal mi úsměv letmý

192 Vodjíždím

Zas žloutne zem a stromy svlíkaj listí, rána sou kalný a slunce nezná stín,
blíží se den, kdy nejste si moc jistý, až vlak zahouká, že nevodjedete s ním.

R: Vodjíždím a za sebou mám babí léto, vodjíždím a barvy sbírám do vočí,
vodjíždím a vůbec nevím k čemu je to, vodjíždím a nikdo se nevotočí.

Vodjíždím a nemám ani zdání, co je tam kam supí ten můj vlak

vodjíždím a mám jediný přání, vrátit se zas zpátky jak na jaře pták.

Vlak nečeká na slunce zimomřivý, šátek je bílej a holka nezná pláč,
pár drsnejch slov a všechno je hned jiný, kouř z cigaret a je z tebe zase rváč.

R:Vodjíždím a

Rok chodí sám jak barvy v kalendáři, má noci chladný a sem tam bílej den,
jak starej strom nosí počasí v tváři, léto je pryč a jaro za rohem.

R: Vodjíždím a za sebou mám babí léto, vodjíždím a barvy sbírám do vočí,
vodjíždím a vůbec nevím k čemu je to, vodjíždím a nikdo se nevotočí.

Vodjíždím a nemám ani zdání, co je tam kam supí ten můj vlak,

vodjíždím a mám jediný přání, vrátit se zas zpátky jak na jaře pták,

vrátit se zas zpátky jak na jaře pták, vodjíždím

193 Vůz do Tennessee

Tam za Modrou horou, modrými lesy, tam je domov můj, tam leží Tennessee,
tam vrátit se k mámě zas bych jednou chtěl, vždyť pět dlouhejch let už jsem ji neviděl.

Zapřáh jsem svý koně a dal jsem jim směr, tam za Modrou horu, jen dál na sever,
proč severní hvězda se zdá mlhavou a divnej mrak, divnej stín mám za hlavou?

Proč můj vůz je náhle černej jako tér a míří na jih, když chci já na sever,
proč maj' koně v hlavách černý chocholy, proč díra, co mám v hlavě, už nebolí?

Proč víko mi na postel přitloukají a proč poslední sbohem mi dávají,
vždyť loučím se s nima snad ne naposled, tak proč ženský pláčou, mužský hryžou ret?

Proč spouštěj mě pod zem u dvou borovic, proč, hážou na mě hlínu, když jim chci jen říct.
Tak vzkazte mý mámě za Modrý lesy, proč můj vůz nedošel do Tennessee.

194 Sosna

Na stráni tak opuštěná, stála stará sosna, když jsem já tam pod ní ležel, zpívala mi do sna.
Sama už dávno stála, jenom si vítr s ní hrál, kamaráda snad též měla, člověk jí ho vzal.

R: Můj starý brachu, tebe noc až skryje, zpívej mi chvilku svoje melodie.
My dva jsme starý a to znamená, že naše srdce jsou už zlomená.

Mrtvá je ta stará sosna, vichřice ji stála, jenom pahýl do tmy trčí, tam kde ona stála.
Bledá noc na nás kývá, pára lehá na říčku, smuten já tu pod ní stojím, zpívám písničku.

195 Zátoka

V zátoce malý je celej den stín, dneska je tichá, to já dobře vím,
kdy ten stín zmizí i z duše mojí, za vodou čekám na lásku tvojí.

Poslední dříví jsem na voheň dal i kdyby nocí překrásně plál,
já nespím, to víš, tak jak bych si přál, proč si mě Hardy na práci bral?

Už pomalu svítá a krávy jdou pít, v sedle zas musím celej den být,
proč má tvůj tatík, ach, tolika stád, tejděn už sháním a nemůžu spát.

Zejtra se vrátím na jižní díl, v zátoce naší, tam bude můj cíl,
vítr se zdvihá a měsíc je blíž, zejtra stín zmizí, dobře to víš.

196 Ze všech chlapů nejšťastnější chlap

Shejbní hlavu, kamaráde, tunel před námi, veksle tlučou, píšťaly řvou, zvonce vyzvání,
v boudě dobrej mašinfíra není žádněj srab i v tom dešti sazí jsem ten nejšťastnější chlap,
jó, ze všech chlapů nejšťastnější chlap.

Když z komína vod mašiny letí černej dým, na tom světě jenom jednu věc na tuty vím,
na tom světě širokým věc jednu jistou mám, na kolejích chudej hobo není nikdy sám,
jó, chudej hobo není nikdy sám.

R: To znám, to dobře znám, znám, znám, na kolejích nejsem nikdy sám, sám, sám,
to znám, to dobře znám, znám, znám, na kolejích nejsem nikdy sám.

Pod zádama uhlí mám a deku dřavou, místo lampy večerní jen hvězdy nad hlavou,
navečer jsem do vagónu, zalez' jako krab, i v tom dešti sazí jsem ten nejšťastnější chlap,
jó, ze všech chlapů nejšťastnější chlap.

Za zádama Frisco, semafor je zelenej, vlak to žene do tmy jako bejček splašenej,
radujte se, občánkové, hobo es jedou k vám, na kolejích chudej hobo není nikdy sám,
jó, chudej hobo není nikdy sám.

R: To znám,

Viděl jsem ji u pangejtu vedle dráhy stát, usmála se, zamávala, z vagónu jsem spad,
jářku: hallo sklopí voči, udělá to, klap, i v tom dešti sazí jsem ten nejšťastnější chlap,
jó, ze všech chlapů nejšťastnější chlap.

Když z komína vod mašiny letí černej dým, na tom světě jenom jednu věc na tuty vím,
na tom světě širokým věc jednu jistou mám, na kolejích chudej hobo není nikdy sám,
jé, chudej hobo není nikdy sám.

R: To znám, to dobře znám, znám, znám,
na kolejích nejsem nikdy sám, sám, sám,
to znám, to dobře znám, znám, znám,
na kolejích nejsem nikdy sám.
na kolejích nejsem nikdy sám.
na kolejích nejsem nikdy sám.
na kolejích nejsem nikdy sám.
na kolejích nejsem nikdy sám.

197 Vím, vím

Vím, vím, že cestou tou, někam musím dále jít,
vím, vím, že ani jednou, v životě nesmím milou zřít.
Vše, co jsem měl, to jsem opustil, jen abych viděl světa kraj,
zklamání větší jsem snad nezažil, tak řekněte mi, kde najdu ráj.

Vím, vím, že cestou tou, někam musím dále jít,
vím, vím, že ani jednou, v životě nesmím milou zřít.
Skřítko, co jsem ho, jak dítě znal, toho o radu jsem požádal,
on mi na kolena přikázal a tiše mi pak povídal.

Víš, víš, že cestou tou, někam musíš dále jít,
víš, víš, že ani jednou, v životě mesmíš milou zřít.
Zpátky chci k tomu, co jsem opustil, teď už jsem viděl světa kraj,
zklamání větší jsem snad nezažil, teď vím, vím, že doma je ráj

Vím, vím, že cestou tou, někam musím dále jít,
vím, vím, že ani jednou, v životě nesmím milou zřít.

198 Zlá noc

Půlnoc, do skel bubnují kapky, kdesi vedle brnkají klapky, černé, černé a bílé klapky.

R: To je rána, to je ale rána, to je ale rána, sousedem být takového pána,
takového pána, co i v noci tluče do piána, tluče do piána.

Půlnoc, do skel bubnují kapky, jako by to capaly tlapky, černým plyšem obuté tlapky. R:
Vedle soused tluče do piána, tluče do piána, do oken mi nakukuje půlnoc černá jako vrána,
vím, že usnu, jestli vůbec usnu, teprve až zrána.

Půlnoc, do skel bubnují kapky, jako by to capaly tlapky, náhle vedle umlkly klapky.

199 Tennessee Waltz

Já bych tančil, pojď má milá, hrajou Tennessee waltz, volnej jsem a hvězdy už spí.
a jen prstem kývneš, láska a já s Tebou tančím, mám blízko Tvý srdce, vždyť víš.

R: Nezapomínej, když hrál jsem Tennessee waltz, jenom Ty víš, jak je to se mnou.

Naše láska moje milá ta přišla s tou nocí, jak překrásnej Tennessee waltz.

Někdo cizí tančí s Tebou krásnej Tennessee waltz, smutnej jsem a hvězdy to ví. Srdce svý
tys mu dala a já jdu teď stranou a toužím zas mít blízko tělo Tvý.

200 Zuzana

Zuzano, chci ti jenom jednu větu, jenom jednu prostou větu vyjevit.
Zuzano, tvoje jméno na zahradě z bílých květů vysázeno chtěl bych mít.
Aby mi tvé jméno Zuzana, pod okny vonělo od rána.

Až se večer bude stmívat, Zuzano, na zahradě budu zpívat, Zuzano,
budu svojí písni tklivou, lákat včelu meduchtivou,
aby slétla, na tvé jméno Zuzano, Zuzano, Zuzano.

Ten med, který z tvého jména vysaje, na medařské soutěži to vyhraje.
Dej mi předem pusou vzhledem, k tomu, že se sta-ne me-dem
tvé jméno Zuzano, Zuzano, Zuzano.

Lala la la la la la la la la la la la la la la la

Dej mi předem pusou vzhledem, k tomu, že se sta-ne me-dem
tvé jméno Zuzano, Zuzano, Zuzano,

Zuzano,

201 Stará pacifická

Čekám, až Bill přiveze svou káru, s ostrým hvizdem zastaví u nás,
skočí z tendru a vypustí páru, mezi doušky brandy zazní hlas.

R: Hoši, stará pacifická veze dynamit, šéf se ptá, jak pokračujem dál,
zdali trat' už překročila 18 míli, Rocky Tab zdali byl prokopán.

Drezina k nám jezdí každěj tejden, veze ženský, zásoby a chlast,
a když večer do saloonu vejdem, z votevřenejch voken slyšet hlas:

R: Hoši stará

A když přišly ty Skalisty skály, všude kopec, všude samej sráz,
s Cherokézy jsme tam bojovali, z ústí pušek bylo slyšet hlas:

R: Hoši, stará

Roky pryč a já pasu jen stáda, ruce ztvrdlý, šedivej mám vlas,
rád se vracím tam, kde žlutne tráva, když projíždí expres, slyším hlas.

R: Hoši, stará

202 Tak já jdu dál

Já odcházím, já už se loučím, mraků se ptej, snad cestu znaj,
já odcházím, s tvou láskou končím, toulavej směr mý boty maj.

R: Tak já jdu dál, už zvolna splývá, s modrou nocí můj dlouhej stín,
tak já jdu dál, tak už to bývá, neptej se kam - sám to nevím.

Já odcházím, z kytary svojí, prach opráším poklidnejch dní,
moc kytek znám, co lásku hojí i písňě znám, co dlouho zní.

R: Tak já jdu dál...

Já odcházím a kompas, který u sebe mám, je zbytečný,
já odcházím, ten kompas starý, stejně nezná směr zpáteční.

203 Tak už mi má holka mává

Posledních pár minut zbejvá jen, máš teplou dlaň, už se stmívá,
těžký je říct, že se končí den, vlak poslední vagón mí-íí—vá.

R: Tak už mi má holka mává, ve vočích má slzy pálivý, život jde dál, to se stává, já to vím,
tak už mi má holka mává, výpravčí zelenou dáává, tak jed', jed', jed', tak jed', jed', jed',
tak jed', jed', jed', tak jed'.

Koleje jsou cejchem loučení, holkám se ve vočích střádá,
smutek je šátek osamění, co mužskejm na cestu má---vá.

R: Tak už mi má

Za zády zůstal mi pláč a smích, do tmy se můj vlak teď ří--tí,
zmizela holka jak loňskej sních a světla měst v dálce sví---tí.

R: Tak už mi má

204 Tereza osamělý město

Ten den, co vítr listí z města svál, můj džíp se vracel, jako by se bál,
že asfaltový moře odliv má a stáj že svýho koně nepozná.

R: Řekni, kolik je na světě, kolik je takovejch měst, řekni, kdo by se vracel, všude je tisíce
cest,
tenkrát, když jsi mi, Terezo, řekla, že ráda mě máš, tenkrát ptal jsem se, Terezo,
kolik mi polibků dáš, naposled, naposled.

Já z dálky viděl město v slunci stát, a dál jsem se jen s hrůzou mohl ptát,
proč vítr mlátí spoustou okenic, proč jsou v ulici auta, jinak nic?

R: Řekni, kolik je

Do prázdných beden zotvíranejch aut, zaznívá odněkud něžný tón flaut
a v závěji starýho papíru, válejí se černý klapky z klavíru.

R: Řekni, kolik je

Tak loudám se tím hrozným městem sám, a vím, že Terezu už nepotkám,
jen já tu zůstal s prázdnou ulicí a vosamělý město mlčí.

R: Řekni, kolik je

205 Toulám se (Brontosauři)

Toulám se klínem skal s tou rukou tvou a s kytarou,
píseň, co jsem ti hrál, zní údolím ozvěnou.

R: Ty chvíle mám rád, když jde den, den už spát, stín tuláků, ohňů dým,
pláč stromů na stráních, když je vítr ohýbá, jako nás rychlá doba bláznivá.

Mávám ti, láska má, zbývá už jen, jen pár chvil,
na kámen teď napíšem pár řádek kdo, kdo tu byl.

R: Ty chvíle

206 Čekám na svůj nákladník

Čekám na svůj nákladník, co mě vezme dál, jedu dál i když už nemám s kým,
na cestách kde v dešti sní, tolikrát jsem stál, každý kámen zblízka prohlížím.

Tady nás vzal dýzlák s uhlím a já se svou harmonikou doprovázel její tiché blues,
všechny písně co šofér znal, za to že nás vzal, jsme hráli dál, nás potom vzal zas jiný vůz.

R: Všude kam se podívám, tam slyším její blues, každé město jinou písní zní,
na každém tom náměstí snad ze mě zůstal kus, vzpomínám si na každý z těch dní.
Vzpomínám na chvíle, kdy jsem byl s ní.

Každou noc mě hřála dechem svým, ať byl mráz či sníh, znala mé sny i má tajemství,
vyměním dny zítřejší za jeden včerejší, za jediný z těch kdy byl jsem s ní.

Tady někde blízko musí být jedno náměstí, kde mi řekla "Domů otáčím"
a já doufám, že našla tam své štěstí v neštěstí, sám pak zase šlapu bodláčím

109 Prokletý vůz

Čtyři bytelný kola má náš proklatej vůz,
tak ještě pár dlouhejch mil zbejvá dál,
tam je cíl, a tak zpívej o Santa Cruz.

R: Polykej whisky a zvířenej prach, nesmí nás porazit strach,
až přejedem támhleten pískovej plát, pak nemusíš se už rudochů bát.

Matka: Georgi, už jsem celá roztřesená, zastav.

Otec: zalez zpátky do vozu, ženo.

Tři bytelný kola má náš proklatej vůz,
tak ještě pár dlouhejch mil zbejvá dál,
tam je cíl, a tak zpívej o Santa Cruz.

R: Polykej whisky

Syn: tatínku, tatínku, už mám plnej nočníček.

Otec: proboha synku, to není nočníček, to je soudek s prachem.

Dvě bytelný kola má, náš proklatej vůz,
tak ještě pár dlouhejch mil zbejvá dál,
tam je cíl, a tak zpívej o Santa Cruz.

Děd: synu, vždyť jedeme jak s hnojem

Otec: jó, koho jsem si naložil, toho vezu.

R: Polykej whisky

Už jen jediný kolo má náš proklatej vůz,
tak ještě pár dlouhejch mil zbejvá dál,
tam je cíl, a tak zpívej o Santa Cruz.

R: Polykej whisky

Matka: Georgi, zastav, já se strašně bojím Indiánů.

Otec: zatáhni za sebou plachtu, ženo, a mlč.

Už ani jediný kolo nemá náš proklatej vůz,
tak ještě pár dlouhejch mil zbejvá dál, tam je cíl,
a tak zpívej o Santa Cruz.

R: Polykej ...

Indiáni!!! (pokřik)